

Streszczenie. Katecheza V. Ks. Wojciech Kućko. Służebny i misyjny charakter Kościoła

Kościół rodzi się z tajemnicy Trójcy Świętej. Przez śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa Kościół stał się Jego Ciałem, które jest podtrzymywane w istnieniu dzięki sakramentom. Dlatego cała misja Kościoła ma charakter służby i misji, którą polecił Chrystus przed swoim Wniebowstąpieniem, a którą można streścić w trzech podstawowych działaniach: świadectwo (*martyria*), kapłańskie posłannictwo (*leiturgia*) oraz królewskie posłannictwo zbawcze (*diakonia*).

1. Posłannictwo prorockie w *martyria*.

Każdy chrześcijanin poprzez sakramenty chrztu, bierzmowania i przyjmowanie Eucharystii otrzymuje szczególną misję bycia świadkiem Chrystusa, charyzmat posłannictwa i konieczność dawania świadectwa wiary. Obecnie można zaobserwować ogromny kryzys w tym wymiarze, szczególnie w pokoleniu ludzi młodych. W historii Kościoła nie brakuje jednak przykładów różnych świadków wiary, którzy nierzadko z narażeniem własnego życia potrafili „dać świadectwo prawdzie”. W sytuacjach, które wymagają świadectwa wiary, chrześcijanin powinien wyznać ją bez dwuznaczności. Dojrzały chrześcijanin z wiarą i świadomie przeżywa rok liturgiczny, podczas którego poprzez wspomnienia, święta i uroczystości ku czci świętych i Matki Bożej uczy się postawy świadka Chrystusa Zmartwychwstałego.

2. Posłannictwo kapłańskie w *leiturgia*.

W sakramentach świętych i w całej liturgii Chrystus uobecnia siebie, daje zbawienie światu i przychodzi do człowieka. W partycypowaniu w kapłaństwie Chrystusowym wspólne kapłaństwo wiernych i kapłaństwo służebne, czyli hierarchiczne, różnią się od siebie nie ilościowo, lecz jakościowo, ponieważ prezbiter działa w Kościele *in persona Christi* i sakramentalnie uobecnia ustawiczną uprzedniość misji otrzymanej od Pana. Liturgia, zwłaszcza liturgia

mszy świętej, jest dla wierzących szkołą misji i apostołstwa. Słowa zakończenia Eucharystii: *Ite, missa est!*, czyli „idźcie teraz jest posłanie”, są szczególnym zaproszeniem do przekładania czynności świętych na życie codzienne. Istotnym, choć mało znanym sposobem uświęcania dnia codziennego, jest praktykowanie modlitwy *Liturgia godzin*, przeznaczonej nie tylko dla duchownych, lecz także dla wszystkich ochrzczonych.

3. Królewskie posłannictwo poprzez *diakonię* .

Kościół jest widzialną społecznością, która wędruje w kierunku spełnienia na końcu czasów. W ziemskiej egzystencji podejmuje współpracę z różnymi innymi instytucjami i osobami, którym leży na sercu integralny rozwój osoby ludzkiej. Dlatego tak ważna w jego misji jest posługa chorym, cierpiącym, samotnym i umierającym, poprzez którą Kościół czyni świat doskonałym i coraz bardziej przyjaznym człowiekowi. Poprzez akty miłości i miłosierdzia wobec bliźnich ludzie Kościoła okazują miłość samemu Chrystusowi, a każdy akt dobra i miłosierdzia sprawia także, że Bóg na nowo wchodzi w świat, przemieniając jego strukturę. Najbardziej ten służebny i dialogiczny charakter życia chrześcijańskiego można zauważyć w pomocy seniorom, których przybywa w społeczeństwach. Mosty między młodymi i seniorami pokazują, że służebna misja Kościoła może być bardzo przydatna w rozumieniu różnic między pokoleniami, odnajdywaniu prawdziwej tożsamości, własnej historii i tradycji. Konkretną propozycją misyjną i apostołską jest niesienie postawy braterstwa międzyludzkiego. Ruchy i stowarzyszenia religijne powinny w swojej działalności promować różne formy pomocy misyjnej i apostołskiej.